

Arrest

nr. 241 259 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VANBRABANT
Louizalaan 363 / 4
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. VANBRABANT en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 13 augustus 2016 naar België met een *laissez passer*-visum, type D, op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit visum was geldig voor één jaar.

1.2. Verzoekers dienen op 19 augustus 2016 een asielaanvraag in. Deze aanvragen resulteren uiteindelijk in de arresten met nrs. 207 957 (eerste verzoeker) en 207 958 (tweede verzoekster) van 21 augustus 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

1.3. Op 6 december 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 20 januari 2020, met kennisgeving op 31 januari 2020, verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende motieven:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2018 werd ingediend door :

I., J. (R.R.: (0)...)

geboren te H. op 14.09.1965

+ echtgenote: Y., S. (R.R.: (0)...)

geboren te H. op 01.11.1966

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen kwamen op 13.08.2016 naar België met een een laissez-passer met visum type D (humanitair) op basis van art. 9 en 13. Het visum was geldig voor één jaar. Op 19.08.2016 vroegen betrokkenen asiel aan. Deze asielprocedure werd op 21.08.2018 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Vooreerst verwijzen betrokkenen naar de problemen die de heer I. zou hebben gehad in Syrië en dat zij hierdoor niet kunnen terugkeren naar Syrië. Hieromtrent dient gesteld te worden dat uit de asielprocedure van betrokkenen blijkt dat zij beiden zowel de Syrische als de Libanese nationaliteit hebben, dat zij nagenoeg hun ganse leven in Libanon hebben gewoond, dat zij er in het huwelijk zijn getreden en dat zij er een gezin hebben gesticht. Aangezien betrokkenen dus eveneens de Libanese nationaliteit hebben, dienen zij niet noodzakelijkerwijze terug te keren naar Syrië aangezien zij zich, omwille van hun Libanese nationaliteit, in Libanon kunnen vestigen. Bovendien bevindt er zich in Beiroet (Libanon) een Belgische ambassade alwaar zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat ook Syrische onderdanen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade te Beiroet om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen aangezien de Belgische ambassade in Damascus tijdelijk gesloten is. Verder verwijzen betrokkenen naar de problemen die zij zouden hebben gehad in Libanon. Zo stellen zij dat zij in Libanon onder een valse identiteit leefden uit angst dat de Syrische autoriteiten de heer I. opnieuw zouden vinden, dat zij vrezen dat de heer I. ontvoerd en vermoord wordt indien de Syrische veiligheidsdiensten de link zouden

hebben gelegd tussen de nieuwe Libanese identiteit van de heer I. en zijn reële Syrische identiteit en dat zij bij een eventuele terugkeer naar Libanon dan ook zullen gevisieerd worden door de Syrische veiligheidsdiensten en Hezbollah omwille van hun religieuze overtuiging (betrokkenen zijn Syrische christenen) en de politieke overtuiging van de heer I. Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze beweringen kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding van bovengenoemde problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Dit geldt trouwens ook voor de verwijzing naar de problemen die betrokkenen zouden hebben ondervonden in Syrië. Ook is het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen onder een valse identiteit leefden in Libanon. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 06.10.2017 blijkt dat deze over informatie beschikte dat op basis van het Libanese naturalisatiedecreet # 5247 en verscheen in de Official Gazetteer (al-Jarida al-Rasmiyya) °26 d.d. 30.06.1994 meneer als J. I. F. en mevrouw als S. A. A. Y. het Libanese staatsburgerschap hebben verkregen. Deze namen komen grotendeels overeen met de namen die betrokkenen opgaven bij zowel hun asielaanvraag als bij onderhavige aanvraag. We kunnen dus stellen dat betrokkenen bij de Libanese overheid en autoriteiten steeds gekend waren onder hun reële identiteit. De RVV bevestigde bovendien de beslissing van het CGVS op 21.08.2018. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Immers, art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als de ingeroepen elementen reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en werden verworpen door de asieldiensten, deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Verder wordt in onderhavige aanvraag specifiek aangehaald dat de heer I. maandenlang werd gemarteld tijdens zijn verblijf in de gevangenis in Syrië. Ter staving legt hij volgende documenten voor: een tekening met aanduiding van de heer I. littekens, de resultaten van een test, een verklaring van een tandarts d.d. 25.06.2018, de Harvard Trauma vragenlijst en een medisch rapport, ondertekend door de bevoegde arts op 26.06.2018. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze attesten reeds werden voorgelegd bij de terechtzitting voor de RVV in het kader van de asielprocedure. De RVV stelde in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 21.08.2018 betreffende de voorgelegde attesten het volgende: "Bovendien vormen deze attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen/littekens heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen vermits hij daar in grote mate moet buigen op de verklaringen van de patiënt. Verzoekers verklaringen omtrent de foltering die hij zou hebben ondergaan tijdens zijn legerdienst werden hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg bieden de voorgelegde stukken geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen." Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat indien betrokkenen geen nieuwe elementen toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die door de bevoegde instanties niet werden weerhouden wegens ongeloofwaardig, er geen andere beoordeling kan gewettigd worden dan die van deze instanties en bijgevolg kunnen de voorgelegde attesten in huidige procedure onmogelijk aanvaard worden.

Aangezien de voorgelegde attesten om hogervermelde reden niet aanvaard worden, dient er voor wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft het volgende opgemerkt te worden; de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, quod non. Vermits, nogmaals, de voorgelegde attesten niet aanvaard worden in huidige procedure, blijft het in casu enkel bij een bewering en kan dit niet volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen halen verder aan dat hun meerderjarige zoon, I. E. (ov: 7999552), in België woont, erkend is als vluchteling sinds 2015 en dat zij bij hem inwonen. Zij menen dat een terugkeer een schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst of verblijf in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op art. 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) en "Bovendien wijst de Raad erop dat een gemeenschappelijke verblijfplaats in de gegeven context hoe dan ook niet volstaat om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te scheppen. Uit de rechtspraak van het EHRM [...] kan immers worden afgeleid dat bij een meerderjarig kind, ook al leeft het samen met de ouders, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" (vrije vertaling: "bijkomende elementen van afhankelijkheid die meer zijn dan de gewone emotionele banden") zijn vereist om van gezinsleven met de ouders te kunnen spreken. De verzoekster moet zodoende aantonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 127 916 van 06.08.2014)

Tot slot stellen betrokkenen het volgende: "Na contact te hebben opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft deze laatste geadviseerd een aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 voor uitzonderlijke omstandigheden, zodat verzoekers opnieuw in dezelfde situatie zouden kunnen geplaatst worden als na hun aankomst met humanitaire visa." Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij daadwerkelijk contact hebben opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch dat de DVZ aan betrokkenen zou gesuggereerd hebben dat zij een aanvraag voor een verblijfsvergunning op basis van art. 9bis dienden in te dienen om alzo opnieuw in dezelfde situatie te worden geplaatst als na hun aankomst met humanitaire visa. Ook uit het administratief dossier blijkt dit nergens. Aangezien het enkel een blote bewering betreft, kan dit element niet aanvaard worden. Bovendien betekent het feit dat betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis hebben ingediend, niet automatisch dat deze aanvraag ingewilligd wordt. Elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis wordt individueel onderzocht en in casu wordt er geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. (...)"

1.5. Op 20 januari 2020, met kennisgeving op 31 januari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten onder de vorm van twee bijlagen 13 hoofdens verzoekers. Deze zijn respectievelijk de tweede en de derde bestreden beslissing met de volgende identieke inhoud:

Ten opzichte van eerste verzoeker:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: I., J.
geboortedatum: 14.09.1965
geboorteplaats: H.

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.
(...)"*

Ten opzichte van de tweede verzoekster:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

*Naam, voornaam: Y., S.
geboortedatum: 01.11.1966
geboorteplaats: H.
nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoekers putten een eerste middel uit de schending van artt. 9, 9bis en 13 VW, de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het

zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het bevel werd genomen op grond van artikel 7 Vw. Echter de verzoekende partijen zijn op grond van artt. 9 en 13 Vw en een visum type D het Rijk binnengekomen.

Art 13 Vw luidt als volgt: “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten af geven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België: 1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft; 2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; ”

Het bevel steunt derhalve op een onjuiste rechtsgrond.

Uit de bestreden beslissingen kan bovendien niet worden afgeleid waarom de verwerende partij van oordeel is dat de initiële voorwaarden tot afgifte van het visum type D niet meer herenigd zijn in hoofde van de verzoekend partijen.

De bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkenen die geleid hebben tot de afgifte van het visum worden evenmin beoordeeld, om vervolgens eventuele tot het besluit te komen dat deze niet langer aanwezig zijn.

Deze bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokken kunnen verder ook een rechtstreekse invloed hebben op de mogelijkheid van de verzoekende partijen om de aanvraag conform art. 9 bis Vw. in te dienen bij een diplomatieke post. Ook dit gegeven werd door de verwerende partij niet onderzocht.

Het eerste middel is ernstig.”

2.1.2. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft hen tegen die beslissing te verwerpen met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoekers kenbaar maakten en verzoekers maken niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De tweede en derde bestreden beslissing verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en leggen uit dat verzoekers niet langer houder zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten: verzoekers zijn niet in het bezit van een geldig paspoort of van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de redenen van de bestreden beslissingen begrijpen zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden.

2.1.3. Verzoekers menen dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet zet uiteen in haar §1 op welke personen artikel 10 toepassing vindt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. (2)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.(...)"

2.1.4. Verzoekers, die nooit genoten van een onbepaald verblijf (enkel een visum kregen die slechts geldig was voor één jaar), tonen met hun gedeeltelijk citaat uit artikel 13 van de Vreemdelingenwet niet aan dat de bevelen moesten genomen worden op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoording "kan" blijkt niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan genomen worden op andere rechtsgronden, zoals in dit geval. Artikel 13 van de Vreemdelingenwet sluit de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet uit.

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1

Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbepaalde duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode geldt de toelating tot verblijf voor onbepaalde duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens

gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De in artikel 10, § 1 eerste lid, 7°, bedoelde ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, dienen eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, wordt op de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, en op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, de in het zevende lid voorziene bepaling toegepast.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 4, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

§ 2

Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (opgeheven)

§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd;

2° de vreemdeling voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, onderhouden geen of geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer;

4° de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner in de zin van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd wordt, is in het huwelijk getreden of heeft een duurzame relatie met een andere persoon;

5° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 3, kan de minister of zijn gemachtigde dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden.

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 5 (opgeheven)

§ 6

Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt dat de bepalingen van dit artikel werden toegepast.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten, om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10bis. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te bekomen."

Verzoekers houden concreet voor dat een onjuiste rechtsgrond is gebruikt en dat artikel 13 van de Vreemdelingenwet had moeten worden vermeld. Zij stellen dat uit de bestreden beslissingen niet kan afgeleid worden waarom de initiële voorwaarden tot afgifte van het visum niet meer herenigd zouden zijn.

De Raad volgt deze redenering niet. De tweede en derde bestreden beslissing moeten samen gelezen worden met de eerste bestreden beslissing. Al deze bestreden beslissingen zijn dezelfde dag genomen en terzelfder tijd ter kennis gegeven.

De eerste bestreden beslissing meldt duidelijk: *“Betrokkenen kwamen op 13.08.2016 naar België met een een laissez-passer met visum type D (humanitair) op basis van art. 9 en 13. Het visum was geldig voor één jaar.”*

Uit dit motief blijkt dat het oorspronkelijk visum dat verzoekers verkregen reeds geruime tijd is verstreken. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat een verlenging van de toegestane termijn is aangevraagd. Verzoekers hebben zich beperkt tot het indienen van een asielaanvraag en een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze laatste aanvraag leidt tot de eerste bestreden beslissing. Aldus kon de gemachtigde van de bevoegde minister, gelet op het verstrijken van het toegekende visum, correct vaststellen dat verzoekers niet in het bezit waren van een geldig visum, zoals blijkt uit de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing.

Verder duiden verzoekers in het eerste middel niet aan met welke concrete bijzondere omstandigheden eigen aan hun situatie, die geleid hebben tot de toekenning van de beperkte visa, geen rekening werd gehouden. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden. Bovendien tonen verzoekers bij deze grief geen belang omdat evenmin blijkt dat zij een verlenging van de periode van één jaar hebben aangevraagd. Zij zetten evenmin uiteen op welke wijze artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, in dit geval Syrië of Libanon (verzoekers hebben ook de Libanese nationaliteit), of het land waar verzoekers een verblijfstitel hebben, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Zij hebben bijna gans hun leven in Libanon gewoond en er een gezin gesticht. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hun onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers halen in hun eerste middel geen enkele grief concreet aan waarom het moeilijk zou zijn hun aanvraag in te dienen in Libanon en vullen de onjuiste toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet concreet in. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat *in casu* niet het geval is.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

Met hun betoog tonen verzoekers niet de schending aan van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van een verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoekers geven geen andere grief aan dan deze die hoger werd besproken zodat de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.1.6. Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van: *“Verzoekers halen een tweede middel uit de schending van artikel 74/13 Vw., de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 7.3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en artikel 3 en 13 EVRM.”*

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“In de bestreden beslissing wordt wat betreft de medische attesten het asielrelaas van verzoekers niet kunnen ondersteunen. Echter de verwerende partij beoordeelt zodoende niet de gezondheidstoestand

van de heer I. in concerto. In casu kan niet worden betwist door verweerder dat hij op de hoogte was van de medische situatie van de eerste verzoeker en diende verweerder derhalve deze te beoordelen in het licht van art. 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw. schrijft expliciet voor dat alvorens een beslissing wordt genomen tot verwijdering van een onderdaan van een derde land, er rekening wordt gehouden met de volgende elementen:

1. het hoogste belang van het kind;
2. het behoud van de eenheid van het gezin;
3. de gezondheidstoestand van de te verwijderen vreemdeling.

Er anders over oordelen zo immers een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Krachtens artikel 3 en dit wordt ook verwoord in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de medische situatie houden bij de motivatie van het BGV zelfs als geen « 9ter » ingediend is (RVV nr 74 396 van 31 januari 2012).

Het Europees Hof heeft in die zin ook besloten dat de indiening van een 9ter in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel is (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje v. België, 20 december 2011, § 106- 107) en het Hof is recent nog een stap verder gegaan in het arrest Josef van 27 februari 2014 waarin werd geoordeeld dat het Belgisch systeem niet voorziet in de situatie van mevrouw Josef in een effectief rechtsmiddel, namelijk een beroep dat automatisch schorsend is en dat een daadwerkelijk onderzoek toelaat van de middelen gebaseerd op artikel 3 EVRM en dit een schending van artikel 13 in combinatie met artikel 3 EVRM uitmaakt. (EHRM, Josef v. Belgique, nr. 70055/10, 27 februari 2014)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in deze een bevel afgegeven zonder daadwerkelijk een onderzoek uit te voeren naar de medische gezondheidstoestand en het risico dat eerste verzoeker lijdt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst in geval van terugkeer.

De samenlezing van de twee middelen noopt tot de vernietiging van de beide bestreden beslissingen.”

2.2.2. Voor wat de theoretische inhoud van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel betreft, verwijst de Raad naar wat uiteen gezet werd in de punten 2.1.2. en 2.1.5.

2.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.2.4. Concreet verwijten verzoekers de bestreden beslissingen geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, wat ook een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veroorzaakt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een onderzoeksplicht op naar het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Zoals uit het voorgaande blijkt, hebben verzoekers enkel de medische toestand van eerste verzoeker aangehaald ten bewijze van de in het verleden ondergane martelpraktijken in Syrië. Uit de gedane aanvraag blijkt geenszins dat de gezondheidsmaatregelen werden aangehaald als reden om zich te verzetten tegen een terugkeer naar Libanon.

In die omstandigheden kon de gemachtigde van de bevoegde minister kennelijk redelijk vaststellen in zijn onderzoek (synthesenota van 5 november 2019) wat volgt:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

- 1) Hoger belang van het kind: → betrokkenen hebben geen minderjarige kinderen

2) Gezin- en familielevens: → de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of verblijf om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor zowel meneer als mevrouw zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Overigens betreft het hier slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied zodat het geen definitieve breuk met hun meerderjarige zoon betreft

3) Gezondheidstoestand: → betrokkenen halen geen medische elementen aan”

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de aanvraag, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verzoekers geen gezondheidselementen hebben aangehaald. Weliswaar werden medische stukken toegevoegd (uitgaand van “aslb Constats” van 26 juni 2018) die zouden moeten aantonen dat eerste verzoeker gemarteld werd in Syrië, maar deze stukken werden alleen besproken in het gegrondheidselement en verzoekers haalden geen medisch stuk of een gezondheidsprobleem aan in de bespreking van de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben zelf het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase aangehaald. Bijgevolg heeft de bestreden beslissing de door verzoekers aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur nageleefd. Eens de gemachtigde van de bevoegde minister redelijk kon vaststellen dat de gedane aanvraag niet ontvankelijk is, hoeft de gemachtigde van de bevoegde minister niet in te gaan op de gegrondheidselementen.

Immers heeft de eerste bestreden beslissing in het hierboven geschetste kader de medische stukken in acht genomen, wat blijkt uit volgende motieven:

“Verder wordt in onderhavige aanvraag specifiek aangehaald dat de heer I. maandenlang werd gemarteld tijdens zijn verblijf in de gevangenis in Syrië. Ter staving legt hij volgende documenten voor: een tekening met aanduiding van de heer I. littekens, de resultaten van een test, een verklaring van een tandarts d.d. 25.06.2018, de Harvard Trauma vragenlijst en een medisch rapport, ondertekend door de bevoegde arts op 26.06.2018. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze attesten reeds werden voorgelegd bij de terechtzitting voor de RVV in het kader van de asielprocedure. De RVV stelde in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 21.08.2018 betreffende de voorgelegde attesten het volgende: “Bovendien vormen deze attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen/littekens heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen vermits hij daar in grote mate moet buigen op de verklaringen van de patiënt. Verzoekers verklaringen omtrent de folteringen die hij zou hebben ondergaan tijdens zijn legerdienst werden hoger ongeloofwaardig bevonden. Bijgevolg bieden de voorgelegde stukken geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.”. Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat indien betrokkenen geen nieuwe elementen toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die door de bevoegde instanties niet werden weerhouden wegens ongeloofwaardig, er geen andere beoordeling kan gewettigd worden dan die van deze instanties en bijgevolg kunnen de voorgelegde attesten in huidige procedure onmogelijk aanvaard worden.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn correct beoordeeld en niet kennelijk onredelijk.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat een onderzoek werd verricht in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Of verzoekers al dan niet een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, is irrelevant.

Verder laten verzoekers na in het middel aan te duiden welke medische elementen van die aard zijn dat de bestreden beslissingen een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen uitlokken. Het betoog op dat vlak zijn louter theoretische beschouwingen. Verzoekers laten na hun medische toestand te concretiseren en het komt de Raad niet toe dat zelf te gaan zoeken, bij gebrek aan concrete grieven.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 de Grote Kamer van het EHRM de principes heeft bevestigd die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: *“The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”*

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

Verzoekers geven geen enkele aanduiding dat eerste verzoeker een ziekte van die aard heeft dat een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. De beschouwingen of verzoekers een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is dan ook irrelevant. De verwijzingen van verzoekers naar Europese rechtspraak en naar een arrest van de Raad, zijn niet dienstig.

Het onderdeel omtrent de schending van artikel 3 van het EVRM is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2.6. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantonen. Ook dit onderdeel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2.7. Tot slot voeren verzoekers de schending aan van *“artikel 7.3 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en*

procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn)”.

Dit artikel handelt over vrijwillig vertrek en een risico op onderduiken en stelt onder haar punt 7.3.:

“3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet & Maxwell*, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door instellingen van de Europese Unie of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13). Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU heeft de Terugkeerrichtlijn tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*).

In dit geval tonen verzoekers niet aan dat artikel 7.3 van deze richtlijn niet correct is omgezet terwijl de tweede en de derde bestreden beslissing een termijn van vrijwillig vertrek voorzien. Evenmin is deze grief dienstig nu geen bijkomende verplichtingen worden opgelegd.

Verder laten verzoekers na andere grieven aan te reiken dan deze die werden besproken onder punt 2.2. zodat de schending van deze bepaling niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.2.8. In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.9. De Raad besluit dat het tweede middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is in al haar onderdelen.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN